

ความทรงจำในเหตุการณ์สำคัญ ๆ ที่มีชีวิตชีวา

Vivid Memories of Some Highlights

บันทึกจากความทรงจำของคุณจின்นี่ แบล

เลอร์โจ ผู้บุกเบิกงานของกองสตรี

JEANNE BELLERJEAU เขียน

วรนุช พันธุ์พงศ์ แปล

ดิฉันมาประเทศไทยในเดือนตุลาคม ปี 1949 ด้วยคำขอร้องของสภาคริสตจักรในประเทศไทย ซึ่งต้องการใครสักคนที่จะช่วยพัฒนาและรวบรวมกลุ่มสตรีในระดับท้องถิ่นให้เป็นโปรแกรมในระดับชาติเพื่อให้สตรีคริสเตียนไทยได้รับใช้ในพันธกิจของพระเจ้าดียิ่งขึ้นในเวลานั้นได้มีกรรมการร่วมในงานสตรีประกอบด้วยสตรี 3 ท่านจากสภาคริสตจักรฯ และมิชชันนารีสตรี 3 ท่าน และประธานกรรมการ สตรี 3 ท่าน จากสภาคริสตจักร คือ คุณสุดสวาท วัชรเกียรติ คุณอังกีเตียง (มิสซิส เมรี โล) และคุณเสงี่ยม ช.สิงหนะตร ถ้าดิฉันจำไม่ผิด มิชชันนารีสตรี 3 ท่านคือ มิสซิสจิ้นเนต ซีเกล

(Mrs. Jeanette Seigle) มิสซิสวินนี่ เบอร์ สจ๊วต (Mrs. Winnie Burr Stewart) และมิสซิสเฮเลน ทรารายเย่ (Mrs. Helen Traraille)

ดิฉันไม่รู้ภาษาไทยสักคำ เมื่อมาถึงประเทศไทย ฉะนั้นงานแรกที่ต้องทำคือ ศึกษาภาษาไทย ดิฉันได้พบกับอาจารย์เกื้อ ศาลิกุปต์ ผู้ซึ่งศึกษาในสหรัฐอเมริกา ท่านได้พยายามสอนดิฉัน “ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว” ท่านบอกดิฉันว่า “ฉันชื่อ เกื้อ พุดได้ไหม” ดิฉันพูดว่า “กัว” ท่านว่า “ไม่ใช่” เกื้อ” ดิฉันพยายามพูดซ้ำที่ท่านพูด แต่เมื่อดิฉันลองพูดอีกที ดิฉันพูดว่า “กัวา” ท่านพูดว่า “ไม่ใช่ เกื้อ” ดิฉันลองพูดอีกหลายครั้ง แต่ไม่ถูกต้องเลย ดิฉันจึงคิดว่าภาษาไทยยากมากคงเรียนไม่ได้แน่ แต่ด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้

ในเดือน ธันวาคม ปี 1949 ผู้แทนจาก 8 หรือ 9 ภาคได้มาชุมนุมกันที่กรุงเทพฯ และได้รับการขอร้องให้ทำงานร่วมกัน และจัดเป็นองค์กรระดับชาติ ทุกคนตอบรับเป็นเสียงเดียวกันดังนั้น ในปี 1950 จึงมีการประชุมที่โรงเรียนพระคริสตธรรมที่เชียงใหม่ และมีการเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ระดับชาติ ครูสุคตสวาท วัชรเกียรติ ได้รับเลือกเป็นประธาน ท่านเลือกอาจารย์ ละออ พลาชีวิน จากโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย เป็นเลขานุการ คุณทองใบ มิตรกุล ได้รับเลือกเป็นเหรัญญิก

ตลอดวาระที่ดำรงตำแหน่งประธาน คุณสุคตสวาทและดิฉัน เรา 2 คน เดินทางไปทั่วประเทศโดยรถไฟ เรานั่งตลอดคืน เพราะเวลานั้นยังไม่มีรถชั้น 2 นอน เราพยายามที่จะประหยัด เราไปเยี่ยมเขียนราชบุรี เพชรบุรี นครศรีธรรมราช ตรัง และสงขลา ทางเหนือเราไปเยี่ยมเขียนลำปาง แพร่ น่าน เชียงใหม่ และเชียงราย เนื่องจากตอนนั้นดิฉันยังพูดไทยไม่ได้จึงเป็นหน้าที่ของประธานที่ต้องพูดคนเดียว ท่านได้สนับสนุนส่งเสริมให้สตรีอธิษฐานเพื่อสมาชิกในครอบครัวที่ยังไม่ได้รับเชื่อพระเยซูคริสต์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและเยี่ยมเยียนคนเจ็บป่วยและสมาชิกที่ไม่มานมัสการ

มิสซิสฮอเรส โรเบิร์ตสันและสตรีบางคนในกรุงเทพฯ ได้เป็นผู้จัดเตรียมคัมภีร์ศึกษา เพื่อให้สตรีในทุกคริสตจักร ได้ศึกษาพระคัมภีร์ในหัวข้อเดียวกัน เราหนุนใจสตรีที่อ่านออกเขียนได้ ช่วยสอนสตรีที่ไม่รู้หนังสือ เราเน้นเรื่องการอ่านออกเขียนได้ ซึ่งเริ่มต้นโดย ดร.แฟรงค์ เลาบัก และรัฐบาลไทยและอาจารย์ศรัณย์ ชัยรัตน์ แห่งสภาคริสตจักรฯ แต่มีการตอบสนองน้อยมาก นอกจากที่ฟาร์มสัมพันธกิจ เชียงราย

วันอธิษฐานสากล เริ่มมีการนมัสการในประเทศไทย มานานพอสมควร อาจารย์ศรัณย์ ชัยรัตน์ เป็นผู้แปลระเบียบนมัสการเป็นภาษาไทย กรรมการสตรีได้ขอร้องอาจารย์ศรัณย์ ชัยรัตน์ ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาคริสตจักรฯ ในขณะนั้น ว่าเราจะรับผิดชอบจัดการเกี่ยวกับวันอธิษฐานสากลเอง ดังนั้นตั้งแต่ปี 1950 เป็นต้นมา กรรมการสตรีสภาคริสตจักรฯ จึงเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการวันอธิษฐานสากล การถวายที่ได้รับจากคริสตจักรต่าง ๆ ในวันอธิษฐานสากลได้ส่งให้เหรัญญิกของคณะ

สตรี และแต่ละปีได้รวบรวมส่งส่วนหนึ่งไปให้งานของสตรีคริสเตียนในต่างประเทศ และอีกส่วนหนึ่งเก็บไว้ใช้ในงานของสตรีภายในประเทศ

ครูสุดสวาท ได้แนะนำว่าเราควรมีหนังสือคู่มือการอธิษฐานเพื่อคริสตจักรต่าง ๆ ในสภาคริสตจักรฯ เพื่อเราจะได้ทำความคุ้นเคยกับคริสตจักรท้องถิ่น และอธิษฐานเผื่อกันและกัน กรรมการเห็นชอบด้วย เราจึงเริ่มต้นกระทำทันที

เมื่อเรามีการประชุมสตรีทั่วประเทศปีเว้นปี เราเปลี่ยนที่จัดประชุมไปตามภาคต่าง ๆ ทุกครั้งเราได้รับความร่วมมืออย่างดีจากคริสตจักรท้องถิ่น สมาชิกนำที่นอน เสื้อผ้ามาให้และช่วยทำอาหารให้ตลอดการประชุม จากการประชุมเหล่านี้เราได้พัฒนาความสัมพันธ์ที่ดี และได้เรียนรู้พระวจนะร่วมกัน

ในขั้นต้นนั้นเราไม่มีสำนักงาน ดิฉันจะไปที่บ้านคุณสุดสวาท และเราเตรียมงานต่าง ๆ ด้วยกัน เมื่อกรรมการสตรีสภาคริสตจักรฯ ประชุม ก็มาประชุมที่บ้านของดิฉัน ภายหลังเมื่อสภาคริสตจักรในประเทศไทยสร้างสำนักงานที่เลขที่ 14 ถนนประมวญ ราวปี 1954 เราได้ขอพื้นที่เพื่อใช้เป็นสำนักงานของเรา ทางสภาฯ ได้ให้ห้องเล็ก ๆ ที่ชั้นสอง ซึ่งเพียงพอสำหรับเจ้าหน้าที่ 2 คน ในเวลานั้นกรรมการสตรีของเราอยู่ภายใต้กองเผยแพร่ ซึ่งมีอาจารย์ฟวง อรรถกัญญา ประธานสภาฯ เป็นหัวหน้า หลังจากที่ประธานสภาฯ และผู้นำของสภาฯ อีก 2-3 ท่านไปเยี่ยมเยียนประเทศพม่า ท่านได้แนะนำว่าอาจารย์ไมตรี เจริญอุทัย สามารถช่วยงานสตรีได้ อาจารย์ไมตรี จึงเป็นพนักงานทำงานเต็มเวลาคนแรกที่แผนกสตรีของเรา เธอและดิฉันไปเยี่ยมภาคเหนือ ภาคใต้ไปตามคริสตจักรรอบนอก และตามบ้านสมาชิกในชนบท

ในปี 1958 อาจารย์เล็ก ไทยง เลขานุการสภาคริสตจักรฯ เวลานั้น ได้ขอร้องให้เราย้ายไปอยู่ลำปาง เพราะอาจารย์ไมตรี เจริญอุทัย ไปเป็นอาจารย์ใหญ่ที่โรงเรียนเคนเนธแมคเคนซี เมื่ออาจารย์วิริยะ พูลวิริยะ ไม่อยู่ และดิฉันเองไปแทนอาจารย์แบรดเบิร์น ซึ่งกลับไปเยี่ยมบ้านเป็นเวลา 1 ปี เราทั้งสองได้ทำงานของสตรีด้วย เวลานั้น กรรมการสตรีได้เชิญคุณจันทร์นวล สุริยคำ มาเป็นเลขานุการฝ่าย

ประชาสัมพันธ์และมีคุณอำไพ กลิ่นหอม สตรีที่จบพระคริสตธรรมคนแรกมาช่วยงานด้วย คุณจันทรวล ได้จัดทำข่าวและส่งไปยังสมาชิกสตรีคริสตจักรต่าง ๆ ซึ่งต่อมาได้กลายเป็น “ข่าวสารสตรี”

แผนกสตรีของคริสตจักรเพรสไบทีเรียนสหรัฐอเมริกาได้เขียนจดหมายถึงองค์กรพี่น้องสตรีในประเทศต่าง ๆ ถามว่าจะต้องการการสนับสนุนในงานของสตรีอย่างไรบ้าง กรรมการของเราจึงขอร้องให้ช่วยในด้านการฝึกอบรมผู้นำสตรีในฮ่องกง ขอร้องให้จัดการประชุมนานาชาติ เพื่อสตรีในคริสตจักรต่าง ๆ ในเอเชียจะได้มาพบปะกัน เพื่อสามัคคีธรรมแบบคริสเตียน และรับการฝึกอบรมด้วยคำขอร้องทั้งสองได้รับการตอบสนองเราจึงมีการประชุมฝึกอบรมผู้นำเรามีโอกาสส่งสตรี 5 คน ซึ่งได้รับเลือกจาก 5 ภาค ไปประชุมที่ฮ่องกง และที่การประชุมนี้เองได้มีการแจ้งเกิดมิตรภาพแห่งเหรียญค่าน้อย และสภาคริสเตียนแห่งเอเชีย (เอ ซี ดับลิว ซี) ในปีต่อ ๆ มา เราได้เป็นเจ้าภาพจัดการประชุมสภาสตรีคริสเตียนแห่งเอเชียถึง 3 ครั้ง และสตรีไทย 2 คน ได้รับเลือกเป็นประธานของสภาสตรีคริสเตียนแห่งเอเชียคือคุณจันทรวล สุริยคำ และคุณบุญมี จุลคีรี (ข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นปัจจุบันที่สุดประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมสมัชชาของสภาสตรีคริสเตียนแห่งเอเชีย (เอ ซี ดับลิว ซี) 4 ครั้ง ครั้งล่าสุดปี 1998 ที่จังหวัดเชียงใหม่ และสตรีไทยคนที่ 3 ที่ได้รับเลือกเป็นประธานคือ อาจารย์วรัณข พันธ์พงศ์ 1994-1998) ดิฉันได้เข้าร่วมประชุมเอ ซี ดับลิว ซี ถึง 5 ครั้ง และช่วยแจกจ่ายหนังสือวงเวียนแห่งคำอธิษฐาน (เซอร์เคิล ออฟ แพร) ซึ่งเป็นหนังสือคู่มืออธิษฐานของมิตรภาพแห่งเหรียญค่าน้อย ไปยังประเทศต่าง ๆ ในเอเชียและช่วยการพิมพ์ด้วย

การติดต่อของเรากับกลุ่มคริสเตียนในประเทศต่าง ๆ เจริญเติบโตขึ้น และเราได้ส่งผู้แทนไปประชุมระดับประเทศและระดับนานาชาติของสตรีเพรสไบทีเรียนในสหรัฐอเมริกาสตรีดิไซเปิลส์ ออฟโครีส์ทีนในสหรัฐอเมริกา และเดอะ ยูไนเต็ด เซิร์ช ออฟโครีส์ทีนในประเทศฟิลิปปินส์

เราเริ่มจัดการประชุมฝึกอบรมผู้นำท้องถิ่นเองที่โรงเรียนอรุณประดิษฐ์ เพชรบุรี โรงเรียนคาราวิทยาลัย และโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย

กว่า 10 ปี ในการสร้างตึกสำนักงานกองสตรีฯ ที่ 14 ประมวญ ด้วยความร่วมมือ ร่วมใจ และการสนับสนุนของสตรีทั่วประเทศ

ดิฉันทำงานอยู่ที่ลำปางเป็นเวลาปีครึ่ง ก็กลับมาอยู่กรุงเทพฯ เรามีสำนักงานอยู่ที่ตึกใกล้ ๆ กับตึกสภาฯ ที่แรกอยู่ที่ชั้น 2 และภายหลังย้ายลงไปอยู่ชั้นล่าง เราใช้เวลา กว่า 10 ปี ในการสร้างตึกสำนักงานกองสตรีฯ ที่ 14 ประมวญ ด้วยความร่วมมือ ร่วมใจ และการสนับสนุนของสตรีทั่วประเทศและการอนุญาติของสภาคริสตจักรฯ

ดิฉันได้รับพระพรมากมายจากการร่วมมืออย่างดีของสตรีคริสเตียนทุกคริสตจักรในสภาฯ บรรดาผู้นำสตรีในภาค

ต่าง ๆ และในคริสตจักรท้องถิ่น เราขอบคุณพระเจ้าที่สตรีหลายท่านได้รับใช้ในพันธกิจสตรี อาทิเช่น คุณวารุณี ดีตันนา สวอนสัน คุณลออ สิงหนต อจารย์ศิลาทร ชุมศรี และคุณนันทวัน บุญประสาท

การเยี่ยมชมประเทศลาวของเราทำให้เราได้ช่วยหาทุนเรียนให้กับนักเรียนลาว 3 คน มาเรียนที่ โรงเรียนคาราวิทยาลัย และโรงเรียนอรุณประดิษฐ์ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ควรแก่การจดจำมาก

ภาษาไทยเป็นเรื่องยากสำหรับดิฉันจริง ๆ และเมื่อหลายปีผ่านไป และสตรีที่ดิฉันทำงานด้วย เก่งกล้าขึ้น จึงรับภาระการเป็นผู้นำได้มากยิ่งขึ้น และสามารถสื่อสารกับดิฉันได้ดียิ่งขึ้นด้วย แต่ดิฉันก็ยัง มีปัญหาเกี่ยวกับภาษาไทยอยู่ ขอยกตัวอย่างในการประชุม “กรรมการอำนวยการ” ซึ่งได้ใช้คำว่า “ผู้อำนวยการ” ในเวลานั้นดิฉันไม่ทราบว่านั่นคือความหมายของคำว่า “โคเร็คเตอร์” ได้มีการอภิปราย กันในที่ประชุมว่า ดิฉันควรจะเป็นผู้อำนวยการ เพราะเรายังไม่ได้เป็นกองของสภาฯ ทุกกองต้องมี ผู้อำนวยการ ถ้าดิฉันเข้าใจความหมาย ดิฉันก็จะปฏิเสธตำแหน่งดังกล่าว ผลของความไม่รู้ของดิฉัน ดิฉันจึงถูกเปลี่ยนหน้าที่จากที่ปรึกษามาเป็นผู้อำนวยการ

ในปี 1983 ดิฉันลาออกจากการเป็นผู้อำนวยการของกองสตรีฯ หลังจากที่ทำงานกับสตรีมาเป็น เวลา 33 ปี ดิฉันขอบคุณสภาคริสตจักรฯ ที่ได้เชิญดิฉันให้ทำงานที่ฝ่ายเอกสัมพันธ์เป็นเวลา 5 ปี จนกระทั่งเกษียณอายุในเดือนธันวาคม 1988 มันช่างเป็นประสบการณ์ที่คุ้มค่าในการทำงานกับ ดร.บุญ รัตน์ บัวเย็น และ ดร.สินธุ์ กิมหะจันทร์ และเจ้าหน้าที่ท่านอื่น ๆ ในสภาคริสตจักรฯ ดิฉันรู้สึกไม่ เหมาะสมกับงานเลย และดูเหมือนว่าทำสิ่งที่ต้องทำไม่ได้ทั้งหมด แต่ดิฉันชอบที่ได้รู้จักกับบรรดา อาสาสมัครคริสเตียนเมื่อเขามาถึงกรุงเทพ และได้ติดตามดูแลการมาการไปของมิชชันนารีที่มาทำงาน ในสภาฯ ได้พบผู้นำสภาคริสตจักรต่าง ๆ ที่มาเยี่ยมชมสำนักงานสภาฯ คุณวรภาพร และคุณจิกร ช่วยได้ มากและทำให้งานของฝ่ายเอกสัมพันธ์ราบรื่นดี

จุดมุ่งหมายในการทำงานของดิฉันกับสตรีก็คือช่วยให้เธอทั้งหลายทำงานร่วมกันอย่างเป็น ปึกแผ่น ผนึกกำลังกันประกาศเป็นพยานถึงองค์พระเยซูคริสต์ในคริสตจักรท้องถิ่นและในชุมชนต่าง ๆ ด้วยความร่วมมือของภาค และร่วมมือกันในระดับประเทศ และระดับนานาชาติ ดิฉันเห็นว่าสตรีในสภา คริสตจักรมีความสามารถมาก และเป็นแรงบันดาลใจให้กับดิฉันด้วย ดิฉันเห็นว่าคุณมีความอดทนกับ ข้อจำกัดของดิฉัน ชีวิตของดิฉันได้รับการเพิ่มพูนความเชื่อของคริสเตียน จากผู้ที่ดิฉันรู้จักมักคุ้นด้วย ดิฉันหวังว่าความรู้ และความเชื่อศรัทธาในองค์พระเยซูคริสต์จะเพิ่มพูนขึ้นในท่ามกลางประชาชนชาว ไทยและคริสตจักรจะเป็นแบบอย่างแห่งความรัก ความเชื่อ ความยุติธรรม และความเป็นเอกภาพใน ความหลากหลาย เพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

ที่มา : ข่าวคริสตจักร สภาคริสตจักรในประเทศไทย, ปีที่ 69 ฉบับที่ 602 สิงหาคม 2000, หน้า 32-35.